

Presentació a la 2ª edició

En el mes de març de 1980, la Comissió per l'Alliberament de la Dona edità aquest fullet reproduint a les darreres pàgines un avantprojecte de llei d'avortament per al seu debat al sí i fora del partit

És la primera vegada en la nostra curta experiència parlamentària que portàvem a debat una proposició de llei abans de presentar-la al Congrés dels Diputats.

Ara, als 18 mesos de la iniciativa la valoració que en fem no pot ser positiva. Podem dir amb seguretat que **l'avantprojecte sols s'ha discutit allà on les dones feministes del PSUC han forçat el debat**. S'han publicat articles a "Treball", "Nous Horitzons" i a revistes locals i del partit i s'han fet xerrades públiques amb més o menys èxit, però el PSUC com a organització no ha debatut el tema.

Més incompreensible és la manca de preocupació pel tema, si tenim en compte que en aquest any i mig hi ha hagut l'intent de judici per avortament a Bilbao i les detencions a Sevilla – Los Naranjos - , i a València, quan, sols en el cas de Bilbao, tretze Ajuntaments e Catalunya, a iniciativa dels regidors d'esquerres – comunistes en la seva major part- es van declarar contraris a la celebració dels judicis en espera de la nova legislació al respecte. Aquests Ajuntaments foren: Badalona, Manresa, Rubí, Cornellà, Sant Feliu, Terrassa, L'Hospitalet de Llobregat, Montornès del Vallés, Sabadell, Molins de Rei, Montcada i Reixac, Mollet del Vallès i Santa Coloma de Gramenet.

Aquesta manca de debat intern ha anat acompanyat d'una incapacitat per part de l'esquerra i del moviment feminista per a potenciar una mobilització més generalitzada entorn del tema. Possiblement, des de la Comissió per l'Alliberament de la Dona donàrem al debat un contingut ideològic- sempre indispensable -, però no vàrem saber enquadrar-lo políticament, ampliant el nombre d'homes i dones que estan d'acord amb la necessitat d'una legalització de l'avortament, o almenys de la seva despenalització.

A més la nostra opinió contrària a l'article 6^è de l'avantprojecte, que possibilita la reserva d'aplicabilitat de la llei per al personal sanitari, ens situà en la incoherent i contradictòria situació que les dones feministes del PSUC érem gairebé les úniques que explicàvem i defensàvem l'avantprojecte en reunions i debats públics, mentre que altres sectors del partit, que s'havien mobilitzat per a fer incloure l'esmentada clàusula, no han agafat la bandera de la llei d'avortament.

Cal reconèixer també que, en aquest any i mig, altres debats parlamentaris han centrat l'atenció en el terreny polític i ideològic, com són l'Estatut de Centres Docents, la Llei d'Autonomia Universitària i la llei del divorci.

A iniciativa de la “Comisión del PCE para la Liberación de la Mujer”, la Comissió del PSUC va estar d’acord a ajornar la presentació de la llei d’avortament fins que acabés el debat sobre la llei del divorci. Així, el passat mes de juny es presentà al Congrés i a l’opinió pública la proposició de llei de regulació voluntària de l’embaràs, aprofitant, a més, el favorable resultat del referèndum italià a favor de la permanència de l’actual llei d’avortament.

Aquesta és la única proposició de llei d’avortament que, fins al moment, s’ha presentat al Congrés dels Diputats. No és tan “feminista” com nosaltres voldríem. Fórem partidàries d’escurçar i simplificar els tràmits i terminis per arribar a la intervenció, no voldríem que hi hagués límits d’edat per avortar ni tampoc ens sembla justificada la clàusula de consciència per al personal sanitari dels centres públics. Però cal reconèixer que sols la presentació de la llei i el debat generat ja és positiu.

Però la batalla parlamentària encara no ha començat. I és molt possible que la dreta voti en contra de la seva presa en consideració, endarrerint en anys la possibilitat d’una nova llei. És indispensable que els i les comunistes fem una tasca en els propers mesos entre les altres forces d’esquerra i parlamentàries, perquè tot i partint de les limitacions de qualsevol llei progressista en un moment en que la correlació de forces és favorable a la dreta, la seva aprovació és un pas endavant en la repressiva legislació actual.

De la mateixa manera, hem d’intensificar les nostres relacions i debats amb les feministes i el moviment feminista, partint que aquesta proposició sembla que aconseguirà el suport de l’esquerra en el Congrés dels Diputats i que la seva aprovació no serà possible sense una pressió forta de la societat en general. En aquesta lluita el moviment feminista no pot quedar al marge.

Comissió per l’Alliberament de la Dona
Setembre 1981